

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 maja 2021 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2021 r., sygn. akt II KO 83/21, w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia

4 grudnia 2007 r., sygn. akt II AKa (...),

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 7 sierpnia 2007 r., sygn. akt XVIII K (...), J. K. został skazany za przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k. oraz z art. 280 § 1 k.k. Wyrok ten, zaskarżony apelacją jego obrońcy, został utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 4 grudnia 2007 r., sygn. akt II AKa (...). Od orzeczenia Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca oskarżonego. Została ona uznana za oczywiście bezzasadną i jako taka oddalona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2008 r., sygn. akt. II KK 135/08.

W dniu 2 grudnia 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek J. K. o wznowienie postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Ł. , sygn. akt XVIII K (...), zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 grudnia 2007 r., sygn. akt II AKa (...).

W uzasadnieniu wniosku skazany podniósł, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się rażącej obrazy art. 5 k.p.k., art. 440 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. Ponadto wskazał na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które zostało wydane w oparciu o zafałszowaną wersję zdarzeń, zaprezentowaną przez funkcjonariuszy KPP w Z. i pozostającą w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2021 r., sygn. akt II KO 83/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, wobec jego oczywistej bezzasadności – na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że wniosek nie zawierał jakiegokolwiek argumentacji wskazującej na wystąpienie którejkolwiek z przesłanek, uzasadniających przeprowadzenie postępowania wznowieniowego i z tego względu należało odmówić jego przyjęcia.

Dnia 5 marca 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło zażalenie wnioskodawcy na powyższe postanowienie, w którym zarzucono nienależyte, nielojalne, nieobiektywne i chaotyczne rozpoznanie wniosku. Mając to na względzie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 7 sierpnia 2007 r., sygn. akt XVIII K (...), zgodnie z wnioskiem inicjującym niniejsze postępowanie.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jest słuszne.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie, który nie został sporządzony przez profesjonalnego pełnomocnika, jeśli analiza jego treści pozwala uznać taki wniosek za oczywiście bezzasadny. Sytuacja taka miała miejsce w realiach niniejszej sprawy.

Wnioskujący nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć o występowaniu przesłanek pozwalających na wznowienie postępowania, o których mowa w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. Sąd Najwyższy zasadnie nie dopatrywał się także podstaw do podjęcia działań z urzędu, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. Ani z treści uzasadnienia wniosku o wznowienie, ani z treści uzasadnienia rozpatrywanego zażalenia nie wynika, jakie konkretnie argumenty przemawiać miałyby za wydaniem orzeczenia o treści zgodnej z wolą skarżącego. W zażaleniu nie wskazano, na czym polegać miały uchybienia świadczące o konieczności uchylenia zaskarżonego postanowienia. W szczególności skarżący nie zaprezentował żadnych argumentów wspierających tezę, jakoby Sąd Najwyższy rozpoznając wniosek o wznowienie działał z naruszeniem zasady obiektywizmu, o której mowa w art. 4 k.p.k., bądź w sposób nienależyty odniósł się do tez zawartych we wniosku.

Uzasadnienie zażalenia powiela argumenty zawarte w samym wniosku. Odwołuje się do subiektywnego poczucia krzywdy oraz pogarszającego się stanu zdrowia skarżącego. Zawiera także zarzuty dotyczące pracy organów ścigania.

Podnoszone przez skarżącego okoliczności nie mogą w żadnej mierze przemawiać za uchyleniem zaskarżonego postanowienia. Po pierwsze, nie odnoszą się ani do treści rozstrzygnięcia, ani do sposobu procedowania. Po drugie, nie zostały nawet uprawdopodobnione w toku postępowania. W taki sam sposób ocenił je Sąd Najwyższy wydając zaskarżone postanowienie. Niczego w tym zakresie nie zmienia treść przesłanego przez wnioskodawcę do Sądu Najwyższego w dniu 28 kwietnia 2021 r. pisma Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 14 kwietnia 2021 r., PR Ds. (...), zawiadamiającego go jako pokrzywdzonego o wszczęciu w dniu 12 kwietnia 2021 r. śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych – prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Z. i funkcjonariuszy policji z KPP w Z. podejmujących

czynności w postępowaniach oraz funkcjonariuszy publicznych – Służby Więziennej z Zakładu Karnego w S. i Aresztu Śledczego w Ł.– działających na szkodę interesu publicznego i prywatnego – tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się na wniosek, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Rzecz jednak w tym, że możliwość powołania się na wskazaną podstawę jest uzależniona od ustalenia faktu popełnienia przestępstwa mogącego mieć wpływ na wynik postępowania, którego dotyczy wniosek o wznowienie, prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. (art. 541 § 1 k.p.k.), a wniosek powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego (art. 541 § 2 k.p.k.). Warunku tego nie spełnia samo wszczęcie śledztwa. Dopiero wówczas, gdy doprowadzi ono do wydania prawomocnego wyroku skazującego lub orzeczenia o umorzeniu postępowania lub jego zawieszeniu, możliwym będzie badanie istnienia podstaw do wznowienia postępowania.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.